

fentligt var blevet meddelt, at Staten ogsaa garanterede for disse Banker. Den Argumentation forstaaer jeg nu slet ikke, jeg forstaaer ikke, hvorledes det kan berolige Sindene, at man offentliggør, at Staten overtager Garantien for de københavnske Banker, og derimod øge Forvirringen, at man meddeler, at man har udstrakt den ogsaa til Provinsbankerne, og det tror jeg, man vil have ondt ved at faa Publikum til at forstaa. Der er ingen Tvivl om, at hvis man vil berolige Situationen, er det eneste rigtige at meddele, at Staten har udvidet sin Garanti, thi den stoler man paa, den har vist sin Virkning, og den har ogsaa nok vist sin Virkning i Provinserne. Medens det altsaa forekommer mig, at der i det ærede Medlem fra Ringkøbings Udtalelser ligger en Anerkendelse af, at man i det mindste burde have sikret sig Tilslutning indenfor de forskellige Afdelinger af Rigsdagen gennem Grupperne, selv om man ikke fandt det rigtigt paa det Tidspunkt at meddele det til Offentligheden, saa holder den ærede Ordfører nærmest paa — det er den eneste virkelige Undskyldning, vi hørte fra ham for, at vi virkelig først faa dette Forslag til Behandling nu, det meste af et Aar efter, at Garantien er udstedt —, at det vilde have øget Forvirringen. Det kan jeg ikke godkende.

Jeg gentager altsaa, at for mig er det ikke tvivlsomt, at Finansministeren kunde have faaet Gruppernes Billigelse, hvis han havde søgt den, og naar han ikke har gjort det, mener jeg altsaa, at det er hans Sygdom og senere Død, der have forhindret ham deri, der have bragt et Hul paa dette Punkt. Men saa er det, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), den daværende Konseilspræsident, overtager denne Portefeuille, og han fortsætter altsaa Arbejdet uden at ane, at der ikke er søgt nogen Sanktion. Det er det, jeg kalder et mærkeligt Hul i hele Tilværelsen, i hele den finansielle Tilværelse. Jeg mener, at efter at Rigsdagen er bleven samlet i Aar, har der været nogenlunde god Tid til at prøve paa at redressere den Fejl, som ogsaa Bladene i Sommer have gjort opmærksom paa er begaaet.

Saa er imidlertid den nuværende Konseilspræsident bleven Finansminister, og det forundrede mig, at han ikke straks tog denne Sag til Behandling, saa at der den første Dag, Rigsdagen var samlet, forelaa et Forslag til at ændre dette Forhold. Min ærede Partifælle havde spurgt efter Finansudvalgets Protokol. Der er jo svaret tilstrækkeligt paa dette

Spørgsmaal fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), men jeg vil dog sige dertil, at Protokollen efter min Mening ikke saa synderlig meget er til Underretning for Medlemmerne her-nede, som den er til for at konstatere overfor Finansudvalgets egne Medlemmer, hvad der er foregaaet. Der har jo paa selve dette Omraade ikke været nogen Divergens indenfor Finansudvalget om, at det hele, de vidste om denne Udvidelse, var, at Laanekassen var inddragen under Garantien, men ikke det allermindste om andet. Der er efter min Mening ikke noget at konstatere gennem Protokollen paa dette Omraade, thi der er ingen Uoverensstemmelse...

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sin Tale?

Halsted: Jeg kan gøre det paa nogle faa Minutter, hvis jeg kan faa dem.

Formanden: Det ærede Medlem har fremdeles Ordet.

Halsted: Saa sagde det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at det ogsaa var fremført, at der fandtes kriminelle Forhold ved de nødlidende københavnske Banker, som var komne ind under Garantien. Det er ikke mig bekendt, at der er konstateret noget som helst kriminelt endnu for deres Vedkommende, men derimod er det konstateret for Offentligheden, at der findes kriminelle Forhold for Provinsbankernes Vedkommende, i alt Fald for en af dem, nemlig Nibe Bank. Jeg kunde derfor nok ønske at vide, hvortil det ærede Medlem sigter med Hensyn til, at der for de københavnske Banker ogsaa skulde findes kriminelle Forhold. Det viser jo kun eet, nemlig, at der endnu komplet mangler Undersøgelse af disse Sager. Jeg skal derfor sluttelig kort sige dette, at det, det kommer an paa for mig, ikke er, om Statskassen taber $\frac{3}{4}$ Million, som det er blevet nævnt, eller nogle Millioner som Følge af Garantien. Jeg siger ligesom den sidste ærede Taler, at vel blev det udtalt fra forskellig Side, da Bankgarantiloven var til Behandling, at man ikke ventede, at Garantien skulde blive effektiv, men paa den anden Side maatte man være forberedt paa, at det vilde kunne ske, og jeg antager ikke, at der er grumme mange Medlemmer, som ikke havde tænkt sig Muligheden af, at en Del af denne